

Overvallen

Maya Banks bij Boekerij:

Ademloos-trilogie

Geheim verlangen

Gevaarlijke liefde

Vurige obsessie

Verleiding-trilogie

Zoete overgave

Zoete verleiding

Zoete weelde

Zoete verwachting

Zoete bezitting

Zoete overgave

Overgave-trilogie

Laat me nooit meer los

Ik geef me over

Voor altijd van jou

Hartstocht-trilogie

Overmeesterd

Overvallen

Maya Banks

Overvallen

Deel 2 van de *Hartstocht*-trilogie

ISBN 978-90-225-8133-9
ISBN 978-94-023-0945-4 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Dominated*
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: Baqur
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Studio Spade voor Textcase, Deventer

© 2016 Maya Banks
© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Hij nam de expres-lift die alleen tussen zijn appartement en de lobby heen en weer ging. Hij hoopte dat Evangeline hem, zelfs al zou ze niet willen luisteren naar wat hij te zeggen had, in ieder geval wel aan zou willen kijken.

God, als ze nog een keer lief, ruimhartig en vergevingsgezind zou zijn, zou hij haar nooit meer een reden geven aan hem te twijfelen.

Zodra de liftdeuren openden, stormde hij het appartement binnen en riep haar naam. Hij kromp ineen toen hij de rotzooi in de keuken zag. De ingrediënten van wat op een uitgebreid menu leek, waren op de grond gegooid. De bar, het fornuis en de grond waren bezaaid met potten en pannen en wat erin had gezeten.

Hij werd nog paniekeriger toen hij op weg naar de slaapkamer zag dat in de woonkamer de zilveren schalen met voorgerechtjes over de grond verspreid lagen en dat gebroken flessen met sterke drank en wijn gigantische natte vlekken op zijn meubels en tapijt hadden gemaakt.

Hij besteedde hier geen aandacht aan en stormde de slaapkamer in. Hij wilde haar op zijn knieën smeken om vergiffenis. Hij moest ontzettend veel uitleggen en die uitleg zou vragen oproepen die hij niet wilde beantwoorden, omdat hij bang was dat hij haar kwijt zou raken. Als dit niet al gebeurd was.

Maar Evangeline was nergens te bekennen. Alle juwelen die hij haar had gegeven, inclusief wat ze die ze vanavond had gedragen, lagen verspreid over het bed en de resten van de jurk die ze had aangehad lagen in stukken op de grond. Hij controleerde haar kast en die was vol. Alleen een paar spijkerbroeken, een aantal gemakkelijke shirts en een paar gymschoenen ontbraken. En zijn kleine reistas was weg.

Hij zakte op zijn knieën en had het gevoel dat er een zwaar gewicht op zijn borstkas lag.

Zijn ergste nachtmerrie was uitgekomen. Ze was weg.

Hij had haar weggejaagd.

Hij had haar afschuwelijk behandeld.

Hij had zich sinds zijn jeugd niet meer zo verlaten en wanhopig gevoeld. Maar dit, dit had hij zichzelf aangedaan. Hij had iets ontzettends gedaan. Hij was niet het slachtoffer. Dat was Evangeline. Zijn lieve, onschuldige engel wier enige misdaad het was dat ze van hem hield, voor hem wilde zorgen en hem wilde laten zien dat hij belangrijk was.

En wat had hij gedaan? Hij had dit geschenk in haar gezicht geslingerd. Hij had de vrouw om wie hij gaf niet op een walgelijkere manier kunnen kwetsen.

Tot het uiterste gekweld begroef hij zijn gezicht in zijn handen. 'Ik heb het verpest, Angel. Maar ik kom je halen. Moge God me helpen. Ik weet dat ik je in de steek heb gelaten. Ik heb je teleurgesteld. Maar verdomme, ik laat je niet gaan. Ik laat je nooit gaan. Ik zal voor je vechten tot mijn laatste snik. Ik kan niet zonder je leven,' fluisterde hij. 'Jij bent het enige dat goed is in mijn leven. In een leven dat ondergedompeld is in grijs, ben jij de enige zonnestraal.

Ik kan niet zonder je leven. Zonder jou heb ik geen reden om te leven. Je moet naar huis komen, want zonder jou heb ik – ben ik – niets.'

‘Ga haar zoeken,’ zei Drake bars. Aan zijn verwilderde uiterlijk zag je duidelijk dat hij nachtenlang niet geslapen had. ‘Dit is jouw enige prioriteit, het enige wat je moet doen. Ga haar zoeken en breng haar bij me terug.’

Hij had zijn schildwachten laten komen. Zijn enige vertrouwelingen, een hechte groep mannen – broers – en zijn zakenpartners. De enige mannen aan wie hij zijn leven en dat van Evangeline toevertrouwde.

De enige mannen die het mochten zien als het slecht met hem ging, als hij zijn masker niet op had. Kwetsbaar was. Het maakte hem allemaal niets uit. Dat ze konden zien dat hij zwak was. Dat zijn ijzeren zelfbeheersing, die hem zijn hele leven staande had gehouden, begon af te brokkelen. Ze wisten allemaal dat Evangeline... bijzonder was. Ontzettend belangrijk. Ze vonden haar aardig en respecteerden haar. Het gebeurde maar zelden dat ze iemand aardig vonden, of respecteerden, en dit was echt nog nooit bij een vrouw gebeurd.

Hierdoor waren ze allemaal pisinijdig. Op hem.

‘Verdomme, Drake,’ siste Maddox. ‘Hoe kon je dat nu doen?’

Het kon toch ook op een andere manier?’

‘Er was verdomme geen andere manier en dat weet jij ook!’ tierde Drake, verteerd door woede en hulpeloosheid. Het vrat hem van binnenuit op en hij was alleen nog maar een schaduw van zichzelf, een hulpeloze man die voor zijn broers stond en hen om hulp smeekte.

Blikken gingen over en weer. Sommigen keken medelijdend, anderen berustend omdat ze zich realiseerden dat Drake gelijk had en weer anderen waren stiekem woedend omdat hij Evangeline zo afschuwelijk had behandeld en verraden.

Die stomme vrouw is nergens goed voor. Kan niet eens goed pijnpijpen. Je bent alleen maar goed voor de slaapkamer.

Zijn wrede woorden sneden door zijn hoofd, een rafelige snee die steeds weer begon te bloeden, een afschuwelijke herinnering aan de onvergeeflijke dingen die hij tegen haar gezegd had. Alles om die idiote Luconi's ervan te overtuigen dat ze niks voor hem betekende.

Terwijl ze eigenlijk zijn hele wereld was. En hij kon haar niet vinden!

Hij kon het haar niet kwalijk nemen. Hij had niets van haar overgelaten. Hij had haar met zijn woorden aan bloederige flarden gescheurd. En Jezus, hoe hij haar fysiek behandeld had. Nee, de enige schuldige was hijzelf.

Silas had gezwegen. Zijn gezicht was een koud masker; hij was een man die zijn gevoelens nooit prijs gaf. Maar zijn ogen spraken boekdelen.

'Dit verdiende ze niet,' zei Silas zacht. Maar hij hoefde ook nooit zijn stem te verheffen om zijn standpunt duidelijk te maken. Als hij sprak, stopten de anderen automatisch met praten om naar hem te luisteren. Hij was een man die respect en gezag afdwong.

'Nee, dit verdiende ze niet,' zei Drake hees. 'Denk je dat ik dat niet weet? Denk je niet dat ik elke nacht voor me zie hoe gebroken, hoe wanhopig ze was? Haar tranen – verdomme, haar tranen – en erger nog, haar angst? Voor mij. Haar vernedering. Ze geloofde elke belediging, ieder woord dat ik haar toebeet, om de Luconi's maar niet te laten merken wat ze voor me betekende. Ik zal het nooit vergeten. Ik zal die avond mijn leven lang niet vergeten.'

Zijn stem klonk fel en hij straalde woede uit.

'Ze zou overal kunnen zitten. Alleen. Bang. Haar ouders hebben niets van haar gehoord. En die trutten die ze haar beste vriendinnen noemde...' Hij brak zijn zin af en moest even tot bedaren komen.

Hij en Maddox waren eerst daarheen gegaan, maar het bleek dat zij ook niets van haar hadden gehoord. Maar toen ze hun hadden verteld hoe walgelijk ze hen vonden en op het punt stonden te vertrekken, had Lana huilend toegegeven dat Evangeline die dag gebeld had omdat ze langs wilde komen. Om het goed te maken.

En dat ze haar had gezegd dat ze niet moest komen. Al haar 'vriendinnen' hadden schuldig gekeken.

Toen begreep Drake dat haar verrassing niet van tevoren gepland was, dat ze niet had gelogen om voor hem gastvrouw te kunnen spelen. De afwijzing van haar vriendinnen had haar gekwetst en daarom had ze gekozen voor het enige dat belangrijk was in haar leven: hem tevreden stemmen. Dat had ze nodig, omdat ze niemand anders had.

Maddox voelde zich net zo schuldig als Drake, want als hij samen met Evangeline naar boven was gegaan, zoals gewoonlijk, had hij geweten dat haar vriendinnen niet thuis waren en zou hij haar die avond ongetwijfeld ergens anders heen hebben gebracht. Hij had niet verwacht dat ze zou ontsnappen en snel weer terug zou gaan naar Drakes appartement om hem te verrassen. Om hem te laten weten hoe belangrijk hij voor haar was. Ze had alles voor hem op het spel gezet en in ruil daarvoor had hij haar op wrede, afschuwelijke wijze verraden. Hij had iets verwoest dat zo mooi en onschuldig was en hij werd bijna krankzinnig als hij er alleen al aan dacht.

Justice schraapte zijn keel en haalde bijna schoorvoetend zijn hand door zijn haren, alsof hij bang was dat wat hij te vertellen had Drake nog bozer zou maken dan hij al was.

'Dit klinkt misschien gek, Drake,' begon Justice voorzichtig. 'Maar laat me even uitpraten, oké?'

Drake maakte een ongeduldig geluid. Terwijl zij in zijn kantoor stonden te praten was Evangeline ergens in de stad, god weet waar, alleen, helemaal van streek, in de veronderstelling dat hij over alles gelogen had.

'Maak het kort,' snauwde Drake. 'Terwijl we hier over haar staan te kletsen, staat zij buiten in de kou, alleen, hongerig, zonder een cent op zak.'

Hij werd weer overspoeld door verdriet en moest op zijn bureaustoel gaan zitten om niet om te vallen. Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht en daarom ontging het hem dat zijn vertrouwelingen geschrokken waren en elkaar ongemakkelijke blikken toewierpen.

'Ik denk dat je dit helemaal verkeerd hebt aangepakt,' zei Justice zachtjes.

Drake keek met ontblote tanden op. Zijn andere mannen starden Justice vragend aan en vroegen zich af of hij zijn verstand had verloren, nu hij Drake tegensprak en zijn woorden in twijfel trok.

‘Luister naar me,’ herhaalde Justice. ‘Je hebt haar continu beschermd, haar geheim gehouden, omdat je bang was dat ze haar tegen jou zouden gebruiken. Daarom moest je wel zo handelen toen alles veranderde en er geen andere manier was om haar te beschermen.’

De treurigheid op Silas’ gezicht maakte plaats voor afkeer. Hij liet Drake – en de anderen – heel duidelijk zien wat hij vond van wat er ‘moest’ gebeuren om haar veiligheid, haar leven te waarborgen.

‘In plaats van haar te verstoppen, haar geheim te houden, denk ik dat je je juist met haar moet laten zien. In het openbaar,’ zei Justice nadrukkelijk.

‘Ben jij gek?’ vroeg Drake hees. ‘Of wil je juist dat ze verkracht, gemarteld of vermoord wordt?’

Justice hield zijn hand omhoog, om Drake nog eens te vragen hem uit te laten praten. De anderen zwegen ook, omdat ze opeens erg nieuwsgierig waren waar Justice naartoe wilde.

‘Nee, je verstopt haar niet,’ zei Justice kalm. ‘Je kroont haar gewoon tot jouw koningin. Je laat de hele klotewereld weten dat ze van jou is en dat je iedereen de nek omdraait als hij ook maar verkeerd naar haar kijkt, haar bedreigt of haar gebruikt om jou te raken. Luister eens, Drake. Je bent de meest gevreesde man in de stad. Denk je nu echt dat ze zo stom zijn om achter datgene aan te gaan, wat jij het allerbelangrijkst vindt?’

‘Dat klinkt logisch,’ zei Silas zacht. De anderen waren verrast toen hij begon te praten. ‘We kunnen haar beveiliging verdubbelen, verdriedubbelen, maar jouw naam zal haar de grootste bescherming bieden. Denk eens na, Drake. Heb je ooit in het openbaar gezegd dat een vrouw bij jou hoort of dat degene die haar kwaad doet een pijnlijke dood zal sterven?’

Drake gromde ongeduldig. ‘Zelfs zo’n goede bodyguards als jullie kunnen haar niet beschermen tegen een sluipschutter, een bom of iemand die zomaar naar haar toeloopt en haar neerschiet.’

Maddox vloekte en wierp Drake een geïrriteerde, afkeurende blik toe. 'Als het om Evangeline gaat, denk je niet logisch na. Je vijanden hebben er geen fuck aan om Evangeline te vermoorden. Je zou alleen pijnlijk worden en bloed willen zien vloeien. Hun bloed. Zelfs je grootste vijanden willen dat niet. Ze zouden knettergek zijn als ze hun leven en hun imperium op het spel zouden zetten door Evangeline te laten vermoorden. Ze kunnen Evangeline alleen gebruiken om jou te 'raken' als ze haar ontvoeren, in leven houden en jou afpersen in ruil voor haar vrijheid. En om haar te pakken, moeten ze door haar beveiliging komen en dat gaat verdomme niet gebeuren.'

'Wij,' onderbrak Justice en hij gebaarde naar de andere mannen in de kamer, 'zouden niemand zo dicht bij Evangeline laten komen dat hij haar kan ontvoeren en als ze niet in jouw appartement is, is er altijd iemand bij haar. En als jij en Evangeline uitgaan, houden jullie bodyguards jullie voortdurend in de gaten.'

'Alleen als jullie thuis zijn, hebben jullie geen beveiliging. Het beveiligingssysteem in jouw appartement is van topkwaliteit. Je hoeft alleen maar een knopje in te drukken om het hele gebouw hermetisch af te sluiten en dan heb je een schuilkamer die ondoordringbaar is, zelfs voor explosieven,' onderbrak Silas hem. 'Dat weet ik, omdat ik het zelf heb geïnstalleerd.' 'Ik wil niet dat ze opgesloten zit, verdomme,' zei Drake gekweld.

'Dat was ze eerst ook,' zei Jax, die tot nu toe had gezwegen. 'Wanneer is Evangeline ergens heen gegaan zonder een van ons? Ze leek het nooit erg te vinden. Ze vond ons notabene aardig! Tot nu toe tenminste...'

Zijn stem werd zachter, berouwvol, alsof ze niets meer met hen te maken zou willen hebben door wat Drake had gedaan. En aan de gezichten van zijn mannen te zien, dachten ze er allemaal zo over. En ze vonden het maar niks.

Zijn mannen waren dol op haar. Ze vonden haar aardig, terwijl ze echt niet van vrouwen hielden. En nu werden ze geconfronteerd met het feit dat zij haar vertrouwen kwijt konden raken, net als Drake. Hij kon er niet jaloers om zijn. Hij kon zich alleen maar schuldig voelen, omdat Evangeline door zijn toedoen mensen zou verliezen die belangrijk voor haar waren geworden, die ze onder

haar hoede had genomen. Zij gaf hun het gevoel dat ze belangrijk waren, dat ze ertoe deden.

‘Alleen ik ben verantwoordelijk voor wat Evangeline is aangedaan,’ zei Drake zacht. ‘En jullie weten net zo goed als ik dat Evangeline helemaal niet haatdragend is. Ze is ontzettend lief en ik ken niemand die een beter karakter heeft of eerlijker is dan zij. Ze zal heus geen hekel aan jullie hebben. Alleen aan mij. En dat is mijn probleem. Jullie worden er niet op aangekeken dat ik me arrogant en achterlijk heb gedragen.’

Hij zweeg en dacht na over het gesprek. Hij boog nadenkend zijn hoofd, omdat er zo veel door hem heen ging. Jezus, zou het echt zo eenvoudig zijn? Was hij zo stom geweest, had hij Evangeline al die tijd verstoppt omdat hij bang was? Nee, het was meer dan dat. Hij was te egoïstisch geweest om haar met iemand te delen, ook niet met zijn broers, ofschoon dat wel noodzakelijk was geweest.

‘Je hebt gelijk,’ zei Drake moe. ‘Godverdomme, jullie hebben allemaal gelijk en ik had daar zelf aan moeten denken.’

De zelfspot was duidelijk hoorbaar. Hij, die altijd elke situatie in de hand had. Met elke mogelijkheid rekening hield. Maar Evangeline had zijn zorgvuldig geplande leven op zijn kop gezet en als het om haar ging, kon hij niet logisch nadenken. En als hij niet op zou passen, gingen ze er allebei aan. Zijn broers ook.

Silas schraapte zijn keel weer en weer keek iedereen verrast op. Hij had het voor hem kenmerkende stilzwijgen al een keer verbroken en het leek erop, dat hij nog meer te zeggen had.

‘Je hebt nog iets anders... niet goed aangepakt,’ zei hij. Hij had zijn woorden verzacht, maar ze waren duidelijk hoorbaar, alsof hij ze tóch had uitgesproken.

Je hebt nog iets verkeerd gedaan.

Hij keek Drake recht in zijn ogen aan. Silas was niet bang voor Drake. Drake beschouwde hem in alle opzichten als zijn gelijke. Even gevaarlijk, misschien zelfs gevaarlijker. Nee, Silas was niet bang voor Drake en Drake had daar respect voor.

Het werd doodstil in de kamer. Iedereen zat te wachten op wat Silas zou durven doen. Suggesteren dat Drake een heleboel dingen verkeerd had aangepakt. Zelfs zijn grootste vertrouwelingen durfden niet te doen wat Silas wel durfde.